

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zast. Mgr. Janem Bučkem, advokátem, se sídlem V. Nezvala 604, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2022, č. j. 22 A 67/2021-36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2021, č. j. MMR-43439/2021-83, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále též jen „KÚ MSK“) ze dne 10. 3. 2021, č. j. MSK 32249/2021. Prvostupňovým rozhodnutím zamítl KÚ MSK žádost stěžovatelky o obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím KÚ MSK ze dne 31. 1. 2018, č. j. MSK 164456, jímž bylo jako opožděné zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí ze dne 22. 3. 2017, sp. zn. MUFO_S 273/2017, o umístění stavby vodovodní přípojky a vnitřního vodovodu na pozemcích parc. č. XA, XB, st. XC, XD a XE v k. ú. N. V. F. O.

[2] Jako důvod žádosti stěžovatelka uvedla rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 As 23/2019-21, neboť dle ní může odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování; rozsudek se týká opomenutého účastenství stěžovatelky ve skutkově související záležitosti o stavebním záměru v území dotčeném věcným právem cesty založeným odstupní smlouvou ze dne 4. 2. 1952.

[3] Z obsahu spisu vyplývá, že stěžovatelka proti rozhodnutí KÚ MSK ze dne 31. 1. 2018 podala žalobu, která byla rozsudkem krajského soudu ze dne 16. 1. 2019, č. j. 25 A 22/2018-35, zamítnuta; proti tomuto rozsudku podala kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 28. 8. 2019, č. j. 6 As 24/2019-22. V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud vyjádřil k otázce, zda by v případě stěžovatelky bylo možno aplikovat § 84 odst. 2 správního řádu, dospěl přitom k závěru, že § 84 odst. 2 správního řádu se vztahuje pouze na tzv. hlavní účastníky řízení, což nebyl případ stěžovatelky.

[4] Návrh na obnovu řízení v nyní projednávané věci byl zamítnut s tím, že udávaný důvod obnovy řízení nemůže být důvodem ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť rozsudek Nejvyššího správního soudu v jiné skutkově odlišné věci nepředstavuje dříve neznámou skutečnost či důkaz, který by existoval v době původního řízení, který stěžovatelka nemohla uplatnit; nevyšly najevo žádné dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které by vedly k posouzení odvolání stěžovatelky jako včasného.

[5] **Krajský soud** neshledal žalobu důvodnou, s odůvodněním napadeného rozhodnutí žalovaného se ztotožnil. Zdůraznil, že podstatné pro posouzení dané věci je, na podkladě jakých skutečností stěžovatelka o obnovu řízení ukončeného rozhodnutím KÚ MSK ze dne 31. 1. 2018 požádala; přisvědčil přitom žalovanému, že důvod dle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu nebyl naplněn. Konstatoval, že stěžovatelka, ač jí v tom zcela zjevně nic nebránilo, nedovozovala své účastenství v původním řízení vedeném u Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí pod sp. zn. MUFO_S 273/2017 (o umístění stavby vodovodní přípojky a vnitřního vodovodu na pozemcích parc. č. XA, XB, st. XC, XD a XE v k. ú. N. V. F. O.) z titulu tvrzeného práva odpovídajícího věcnému břemeni k pozemku parc. č. XA, ale pouze z titulu vlastníka sousedního pozemku parc. č. XF. Již z tohoto důvodu nelze vytýkat správním orgánům v původním řízení, že se postavením stěžovatelky jako účastníka řízení z uvedeného důvodu vůbec nezabývaly. Nad to, jak sama stěžovatelka v žalobě uvedla, v době rozhodování KÚ MSK o jejím odvolání v původním řízení byla na LV č. XG v katastru nemovitostí evidována pouze poznámka o probíhajícím řízení o opravě chyby v katastru nemovitostí a nebylo pro pozemek parc. č. XA zapsáno žádné věcné právo v její prospěch; samotné řízení o opravě chyby v katastru nemovitostí nemohlo mít na posouzení věci správními orgány v původním řízení žádný vliv. Jestliže se tedy sama stěžovatelka v původním řízení nedomáhala svého účastenství z titulu práva odpovídajícího věcnému břemeni, nemůže se účinně v řízení o žádosti o povolení obnovy řízení domáhat jiného posouzení právní otázky, tedy otázky jejího účastenství, z totožného důvodu, neboť se nejedná o novou skutečnost, která byla dříve neznámá a kterou nemohla uplatnit. Krajský soud zdůraznil, že správní soudy se již podrobně zabývaly otázkou účastenství stěžovatelky v původním řízení, přičemž shledaly postup správních orgánů správný a zákonný.

[6] V **kasační stížnosti** stěžovatelka tvrdí, že názor krajského soudu, že nedovozovala své účastenství v původním řízení z titulu tvrzeného práva odpovídajícího věcnému břemeni k pozemku parc.č. XA, nemá oporu ve správním spise, konkrétně v rozhodnutí krajského úřadu ze dne 31. 1. 2018, kde je na str. 4/8 a 5/8 uvedena citace podání ze dne 21. 9. 2017 s názvem „Doplnění odvolání proti územnímu rozhodnutí zn. MUFO 9758/ 2017, ze dne 22. 1. 2017“, na jehož obsah v plném rozsahu stěžovatelka odkazuje. Dle stěžovatelky krajský soud v rozsudku najisto nepostavil a neodůvodnil, proč k tomuto podání nepřihlédl.

pokračování

Krajský soud v bodě č. 16 uvedl, že samotné řízení o opravě chyby v katastru nemovitostí nemohlo mít na posouzení věci správními orgány v původním řízení žádný vliv, aniž by to podložil právním předpisem. S ohledem na důvodovou zprávu k občanskému zákoníku (§ 980 odst. 1) zapsaným údajem není jen zápis samotného práva, ale jde i o poznámky, které činí zapsané právo sporným nebo nejistým. Krajský soud se tak náležitě a přezkoumatelným způsobem nevypořádal se zásadou zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, čímž zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[7] Stěžovatelka namítá, že krajský soud v rozsudku nezdůvodnil, proč se odchýlil od rozsudků Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 45/2007-48, ze dne 9. 1. 2008 a č. j. 2 As 25/2007-118, ze dne 17. 2. 2009, na které v žalobě a v replice ze dne 23. 12. 2021 odkazovala v souvislosti s tím, že se stěžovatelkou stavební úřad jako s účastníkem územního řízení nejednal vůbec a žalovaný se ztotožnil s postupem krajského úřadu, který v rozhodnutí ze dne 31. 1. 2018 včasnost/opožděnost odvolání neposoudil s ohledem na opomenutí z titulu věcného práva cesty k pozemku parc. č. XA, na němž má být požadovaný záměr uskutečněn, tedy podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Z § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona vyplývá, že do okruhu účastníků řízení patří ten, kdo má jiné věcné právo k pozemku, na němž má být požadovaný záměr uskutečněn, např. věcné břemeno (služebnost). Osobám podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona svědčí účastenství v územním řízení bez dalšího, bez přistoupení dalších podmínek, stavební úřad proto nezkoumá například možnou dotčenost práv těchto osob, neboť tato se předpokládá. Krajský soud se nikterak nevypořádal s posouzením toho, jak mělo být vyhodnoceno podání ze dne 20. 2. 2020 a jak mělo být procesně vyřízeno, což má dle stěžovatelky pro věc zcela zásadní význam.

[8] Žalovaný ve **vyjádření** ke kasační stížnosti se plně ztotožňuje s výrokem a odůvodněním napadeného rozhodnutí krajského soudu a na jeho obsah tak plněm rozsahu odkazuje; kasační stížnost navrhuje jako nedůvodnou zamítnout. Samotné řízení o opravě chyby v katastru nemovitostí nemohlo mít na posouzení věci správními orgány vliv, stejně jako rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 23/2019-21, ze dne 14. 11. 2019, kterým stěžovatelka argumentovala a který se týká posouzení účastenství ve zcela odlišném řízení a za jiných skutkových okolností.

[9] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým nebyla povolena obnova řízení, přičemž stěžovatelka jako důvod obnovení řízení uvedla rozsudek NSS sp. zn. 6 As 23/2019, z něhož dovozuje, že otázka jejího účastenství v řízení mohla být posouzena jinak, v důsledku čehož mělo být podané odvolání posouzeno jakožto včasné. Meritem věci tedy je, zda uvedený důvod (existence soudního rozhodnutí v jiné věci) může představovat legitimní důvod ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a), resp. b) správního řádu, pro který měl správní orgán obnovu řízení povolit. Pouze v těchto mezích je tedy možno přezkoumávat kasační námitky stěžovatelky,

přičemž otázka, zda stěžovatelka podala odvolání včas či zda jí svědčilo postavení přímého či vedlejšího účastníka řízení, tento rámec přesahuje.

[11] Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí krajského úřadu č. j. MSK 32249/2021, sp. zn. ÚPS/16247/2020/Kol, ze dne 10. 3. 2021, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatelky o obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím krajského úřadu č. j. MSK 164456/2017, sp. zn. ÚPS/36882/2017/Kol, ze dne 31. 1. 2018, jímž bylo podle § 92 odst. 1 správního řádu jako opožděné zamítnuto odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí sp. zn. MUFO S 273/2017, ze dne 22. 3. 2017 o umístění stavby vodovodní přípojky a vnitřního vodovodu na pozemcích parc. č. XA, XB, st. XC, XH a XE v katastrálním území N. V. F. O.

[12] Jak již bylo uvedeno, posouzení včasnosti odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu bylo podrobeno soudnímu přezkumu na podkladě žaloby stěžovatelky proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 31. 1. 2018, žaloba byla rozsudkem krajského soudu sp. zn. 25 A 22/2018, ze dne 16. 1. 2019 zamítnuta, rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 24/2019, ze dne 28. 8. 2019, byla zamítnuta kasační stížnost stěžovatelky; Nejvyšší správní soud přitom v odůvodnění rozsudku podrobně odůvodnil, proč stěžovatelce v územním řízení svědčilo postavení vedlejšího účastníka řízení (nikoliv hlavního) a náležela jí (s ohledem na okolnosti případu) 30-ti denní lhůta pro podání odvolání podle § 84 odst. 1 správního řádu. Závěry Nejvyššího správního soudu poté potvrdil Ústavní soud v usnesení ze dne 24. 3. 2020, sp. zn. IV. ÚS 3494/19, který ústavní stížnost podanou stěžovatelkou odmítl.

[13] Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.

[14] Rozhodnutí o opožděném odvolání není spojeno s meritem věci projednávané v územním řízení. Územní řízení bylo ukončeno rozhodnutím stavebního úřadu, a nikterak není věcně spojeno s rozhodnutím krajského úřadu č. j. MSK 164456/2017, sp. zn. ÚPS/36882/2017/Kol, ze dne 31. 1. 2018 o opožděném odvolání, byť odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu směřovalo. Právě proto, že se jednalo o odvolání opožděné, nebylo možné provést odvolací řízení o řádně podaném odvolání a rozhodnout podle § 90 správního řádu. Rozsah posouzení opožděného odvolání upravuje § 92 odst. 1 správního řádu.

[15] Po podání žádosti o obnovu řízení o opožděném odvolání žalovaný posuzoval, zda z žádosti o obnovu řízení plyne, že závěr, že odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu je opožděné, je skutkově správný, či nesprávný. Pokud by vycházelo rozhodnutí krajského úřadu č. j. MSK 164456/2017, sp. zn. ÚPS/36882/2017/Kol, ze dne 31. 1. 2018 ze skutkových nesprávností, právě pro nápravu skutkových nesprávností slouží v řízení před správními orgány institut obnovy řízení. Tedy pokud by z žádosti o obnovu řízení

pokračování

vyplývalo, že a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, které stěžovatelka nemohla v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, b) nebo by bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud by tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohly odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování (jinými slovy, pokud vyšly nově najevo takové dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které by směřovaly k posouzení odvolání stěžovatelky jako včasného), nastal by důvod obnovy řízení, a to pouze obnovy řízení o odvolání, nikoliv obnovy řízení ukončeného rozhodnutím stavebního úřadu, proti kterému odvolání zamítnuté jako opožděné směřovalo. Žádné takové skutečnosti stěžovatelka neuvedla. Jak případně uvedl krajský soud, jestliže se sama stěžovatelka v původním řízení nedomáhala svého účastenství z titulu práva odpovídajícího věcnému břemeni, nemůže se účinně v řízení o žádosti o povolení obnovy řízení domáhat jiného posouzení právní otázky, tedy otázky jejího účastenství, z totožného důvodu, neboť se nejedná o novou skutečnost, která byla dříve neznámá a kterou by nemohla uplatnit.

[16] Stěžovatelkou uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 23/2019-21, ze dne 14. 11. 2019, o který opřela stěžovatelka žádost o obnovu řízení, nemohl být důvodem obnovy řízení, neboť se vztahuje k jinému předmětu řízení, než k řízení o žádosti o obnovu územního řízení o opožděném odvolání; byl jím zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě, č. j. 25 A 8/2018-35 ze dne 16. 1. 2019, jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí krajského úřadu č. j. MSK 163274/2017 ze dne 12. 12. 2017, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno usnesení stavebního úřadu č. j. MUFO 27011/2017, ze dne 29. 8. 2017, kterým bylo podle § 28 odst. 1 správního řádu rozhodnuto, že stěžovatelka není účastníkem řízení ve věci dodatečného povolení oplocení, a bylo jím zrušeno i uvedené rozhodnutí krajského úřadu a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Tento rozsudek tudíž nemohl znamenat ani důvod obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu. Závěry vyslovené v uvedeném rozsudku se týkaly posouzení účastenství stěžovatelky ve zcela odlišném řízení a za jiných skutkových okolností. Právní názor vyslovený v rozsudku soudu v kontextu jiného případu nemůže být důvodem obnovy řízení; důvody obnovy řízení jsou dány taxativním zákonným výčtem, který nelze rozšiřovat.

[17] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009-74, konstatoval: „*Obnova řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 2004 je – na rozdíl od úpravy přezkumného řízení dle § 94 téhož zákona – určena k nápravě skutkových nesprávností. Případná změna či ustálení judikatury Nejvyššího správního soudu spadá do oblasti právního posouzení věci a není skutečností či důkazem, z něhož by bylo možné dovodit konkrétní skutková zjištění podstatná pro objasnění skutkové stránky případu.*“

[18] Nejvyšší správní soud podotýká, že správní soudy se již dostatečně podrobně zabývaly otázkou účastenství stěžovatelky v předmětném původním řízení, přičemž shledaly postup správních orgánů správný a zákonný.

[19] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[20] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu ve věci náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady přesahující jeho běžnou správní činnost nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2023

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu